

ὡς τότε πολλές φορές κ' είχε καταλάβει. Ὁ νοκοκόρης πού σπιπού ἔτυχε νά λείπει καί βγήκε στό κατώφλι ἢ οικοδόσονται γιά νά τοῖς ἰσοδοχή.

— Ἐ, κιά βλάμησα! τῆς φώναξε ὁ Κολοκοκρόνης. Ἄλλες φορές ἐρχόμαστε ὅπως ἔγραφε σέ τοῦτο τό κováκι καί τώρα ἐρχόμαστε γιά νά μάς κρύψης!...

— Ἐτσι θέλει τώρα ὁ Θεός! ἀπάντησε μέ σταθερή φωνή ἡ ἀτρομήτη Ἑλληγάδα. Ἄβριο πάλι πῶς τό ξέρει τί θά γίνη! Καλῶς ἤθελες ὅμως καί μή συλλογέσαι τίποτε. Τό σπίτι μας εἶνε δικό σου καί σέ χαρά καί σέ πέννα. Κάπασε μέσα!...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἡ φιλόξενη οικοδόσονται προχώρησε γιά νά συγρίσει τό χαμηλό ἀμεντέρι καί νά βάλῃ γύρω πρὸς τό μέρος τοῦ τοῖχου προσκέφαλα, ὅπως σινηθίζουν καί σήμερα σέ πολλά μέρη.

Ὁ Γέρος τὴν ἀκολούθησε καί κάθησε στή θέσι του δόλοτα ξενειαστός, σάν παλιὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ, περιμένοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ νοικοζή.

Σέ λίγο φάνηκε κ' αὐτὸς κ' ἀφοῦ χαρέτησε τὸν Θεοδώρακι, βγήκε ἔξω βιαστικά, λέγοντας:

— Καλῶς τὸ Θεοδώρακι! Πάω νά πῶ νά μάσουν κρασί, νά ἐτοιμάσουν τὸ φαί κ' ἔρτασα!...

— Κάμε τὴ δουλειά σου, ἀνοζήθηκε ὁ Γέρος, κ' ἄναψε ἀντίπατος τὸ τσιμπούκι του.

Πρέπει νά σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι ὁ Κολοκοκρόνης ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ κάπνιζε ὑπερβολικά. Ὅταν ὅμως ἀργότερα βροθήκε σ' ἓνα περιπτώσι πλοῦ, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν καπνὸ ἀναγκάστηκε νά ἀπαῖσι τὸ τσιμπούκι του καί νά φτιάσῃ ἓνα τσιγάρο μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ καπνοῦ πού ἦσαν μέσα σ' αὐτό.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ τσιγάρο αὐτὸ ἦταν περὸτατο καί δύσσομο, πράγμα πού ἔταξε τὸν Κολοκοκρόνη νά τὸ πετάξῃ στὴ θάλασσα, μαζί μὲ τὰ κομμάτια τοῦ τσιμπούκιου του, φωνάζοντας:

— Ὅσοι ἀνθρώπος πού θέλει νά λευτερώσῃ καί τὸν τόπο του!.. Σχώρεσέ με, Θεέ μου, σχώρεσέ με!..

Λίγο μετὰ τὴν ἔξοδο τοῦ νοικοζή ἀπ' τὸ σπίτι πῶχε κενέσει ὁ Κολοκοκρόνης, μίτηξε μέσα ὁ πιστός τοῦ Γέρου, Γιάννος, ὁ ὁποῖος τοῦ φηθῆρσε τραμαγμένος σ' αὐτὴ πῶς εἶχε ἀκούσει τὸ ἀνδρόγγυνο νά φιλονικεῖ καί τὴ γυναῖκα νά λῆ στὸν ἄνδρα:

— Ἀπὸτο σκαλί, τί βάλθηκες νά κίνη; Ὅ! φασματώσης τὸ βλάμη τῆς φαιμίλιας μας, βλάμη ἀπ' τὸν καιρὸ τὸν παπούδιον μας ἀκόμα;

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφτασαν νά δεῖξουν στὸν Κολοκοκρόνη τέ συνέβαινε. Σιμπούλεψε λοιπὸν τὸν Γιάννο νά κίνη τὸν ἀδιάφορο κ' ὁ ἴδιος εἰτοιμάσε ἀτάραχος τὸ πιστόλι του γιά νά τὸ χρησιμοποίησῃ σ' ἐνδεχομένη περίστασι.

Τὴ συνέχεια τῆς τόσο περιέργης ὄσο καὶ δραματικῆς αὐτῆς ἱστορίας, πού εἶνε ἀγνωστὴ στούς περισσότερους, θά τὴ διηγηθῆμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ Η ΣΑΠΟΥΝΑΔΑ

Εἶνε γνωστὴ ἡ κατευναστικὴ ἐνέργεια τοῦ λαδιοῦ πάνω στὰ κίματα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρακίνησε τελευταίως τοὺς ναυτὲς ἐνὸς Ὀλλανδικοῦ ἱστιοφόρου νά ἐπιχειρήσουν μιὰ ἀνάλογη δοκιμὴ, ἢ ὅποια ἐπέτυχε πληρῶστα.

Τὸ ἐν λόγω ἱστιοφόρο, ἐνὸ ταξίδευσεν μὲ φορτίο σαπουνιοῦ, κατελήφθη ἔξαφνα ἀπὸ φοβερὴ τρικυμία.

Τότε οἱ ναυτὲς ἀποφάσισαν νά διαλύσουν μεγάλη ποσότητα σαπουνιοῦ καί νά ρίξουν τὴ σαπουνάδα στὴ θάλασσα. Ἐλπίσαν ἔτσι διὴ ἡ τρικυμία θά ἐκόπασε γύρω σὸ πλοῖο τους, χάρις στὴν ποσότητα τοῦ λαδιοῦ πού περιέχει τὸ σαποῦνι.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειραματισμοῦ αὐτοῦ ἐπῆλθε ἀμέσως. Ἡ θάλασσα γαλήνεψε γύρω σὸ πλοῖο τους κ' ἔτσι ἐσώθησαν ἀπὸ βέβαιο θάνατο, γιατί ἐντονωματῆν ἐκόπασε καί ἡ καταιγίς.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ

Ἦ, πῶς καθόμαστ' ἄλλοτε φιλιά, πᾶντο σέ βονναλάκια μαγειμμένα πού τρέμει ὁ βᾶτος, τὸ νερό κιά κ' εἶνε τὰ σπῖτια στὰ δέντρα κρημμένα!

Ἦμιον τριάντα, δέκα αὐτὴ χρονῶν κ' ἦμιον γιά κείνην ὅλη τῆς ἡ χτίσι.

Ἦ, πῶς ἀνθίζει ἡ γλῶττὴ τῶν βουνῶν στὸν ἴσκιω φηλοῦ δέντρον κ' ἄνθησι!

Ἦταν ἐκεῖνη ἡ μοῖρα μου ἡ καλὴ, τὸ μόνο μου παρτζίδι, οἱ οὐρανοῖ μου, κ' ἔταν ἐμπαιτιά μου! Ἦ ἄκουα νά μιλή, ὅθεέ μου! Ἦ ἐκράζε ὅλη περὶ ἡ ψυχὴ μου.

Ἦτανε βασιλιὰ ἔλεγεσ ἀγγῶν ἔταν ἀπὸ τὸ χέρι μὲ κρατούσε,

λοιδούδια ἤθελε δλο νά μαζῶνη κ' δλο φτωχὸς σὸ δρόμο τῆς Ἱητούσε.

Σάν ἐλοῖσεσ, θάρρειες ἀμαρτάνει κ' ἐαυρόβονταν κανεῖς νά μὴν τὴ δι. Ἦ, τὸ μορῶα, τ' ἄμορφο φουστᾶνι θημάστε ποῖνε τ' ἄμορφο παιδί;

Γῆρω στὸ τραπέζακι μου τὸ βράδι ἐτοιμανούσε κ' δλο φληαρούσε σὸν φωτεινὸ τὸ ἔζαμι, σὸ σκατάδι, σάν πεταλοῦδα νύχτα ἐπετούσε.

Ἄγγελοσ ἐκαθρέφτιζε ἡ μορφή τῆς κ' εἶχε τὸ ἐκαλημέρα τῆς μαγεῖα. Πέροναν ἀπ' τὸ Θεὸ οἱ ὀφθαλμοῖ τῆς ματιὰ π' ἀλήθεια ἔλαμπε αἰώνια.

Πόσο ἦμιονα μικρὸς ἔταν τὴν εἶδα ἡ τύχη στὴ ζωὴ μου νά τὴ φέρῃ! Αὐτὴ ἦταν τῆς αἰγίης μου ἡ ἀχτιδα, αὐτὴ τὸ προῖνο μου τὸ ἀστέρη!

Πῶς τρέχαμε στὰ δάση τὰ ἰσκιωμένα, κ' οἱ κίματοι πῶς μᾶς βλέπαν οἱ σπαρμένοι, σάν ἔδωανες σ' οὐράνια ἀστερομένη, σελήνη, μὲ τὸ φῶς σαβανομένη!

Ἦστερα, γιά τὸ ἔρω ληγαράδα πού φώτιζε τὸ ταπεινὸ σπῖτιον ἀπ' τὸν παλιὸ μας φράχτη κάθε βράδιον γυροῦσαμ' ἀπὸ μέσ' αὐ' τὸ λαγκαδι.

Μὲ φλόγα μέσα στίς ψυχῆς γυροῦσάμε καί γιά τῆς λάμψεις τ' οὐρανοῦ μιλοῦσάμε καί τὴ μικροῦλην ἔχταζα ψυχὴ τῆς σάν μέλισσα πού χτίζει τὸ κερὶ τῆς.

Πόσο χαροῦμένη ἦταν σάν ἐπράνια! Ἦμισαε σάν δλόβεικο ἀγγελοῦδι. Καί μ' ὅλα αὐτὰ τὰ πρᾶματα τί κ' ἔτανε;

Πέρισαν σάν ἀέρος, σάν τραγοῦδι!

ΕΚΕΤΑΣΙ

Ἦμιον κοντὰ στὰ κίματα μιὰ νύχτ' ἀστερομένη, πανὸν δὲν εἶχ' ἡ θάλασσα καί σῆνερο τὰ οὐράνια. Τὰ μάτια μου βαθύτερα ἀπὸ τὴν οἰκωμένην ἐβίθισα. Καί τὰ βουνά, ἡ φῖσι, τὰ ροιμάνια κ' ἓνα βαθὸ κορημορῆτὸ φάνονταν πῶς ρωτούσαν τὰ κίματα τῆς θάλασσας, τ' ἀστέρια π' ἀργυροῦσιαν.

Καί τ' ἀστεράνια τὰ χροιά, ἄμετρες λεγεῶνες, φωνάζαν, σιγομιλάγαν μὲ χίλιες ἀρμονίες καί φωτεινὲς ἠμοῦλανε σάν νά φροῦν κορῶνες. Καί τὰ γαλάζια κίματα πού δέρονον τραυμαῖς ἔλεγον καί χαμήλωνε ὁ ἄστροσ τὸν ἄρρὸς:

«Ἐἴν' ὁ Θεός! Ἐἴν' ὁ Θεός!»

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἰδιοφτία εἶνε νά βλέπης δκεῖνο πού δὲν βλέπουν οἱ ἄλλοι.

— Ἦ πὸ ἀνοφελὴς ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ μετάνοια.

Ὁ Βικτωρ Οὐγκῶ μὲ τοὺς μικροὺς ἐγγόνους του.

